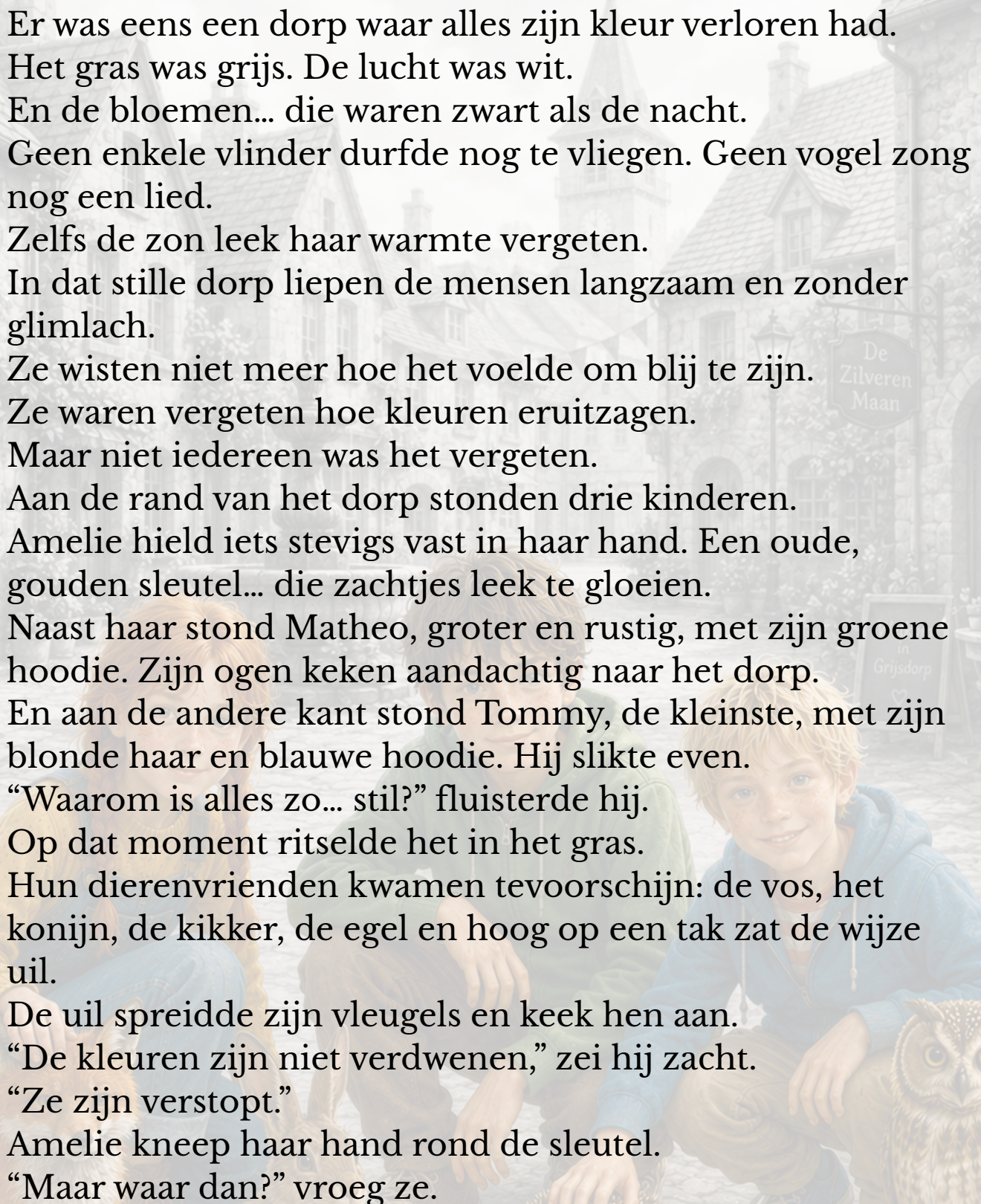

Hoofdstuk 1:
Het Dorp
zonder
Kleur

Er was eens een dorp waar alles zijn kleur verloren had.
Het gras was grijs. De lucht was wit.
En de bloemen... die waren zwart als de nacht.
Geen enkele vlinder durfde nog te vliegen. Geen vogel zong
nog een lied.
Zelfs de zon leek haar warmte vergeten.
In dat stille dorp liepen de mensen langzaam en zonder
glimlach.
Ze wisten niet meer hoe het voelde om blij te zijn.
Ze waren vergeten hoe kleuren eruitzagen.
Maar niet iedereen was het vergeten.
Aan de rand van het dorp stonden drie kinderen.
Amelie hield iets stevigs vast in haar hand. Een oude,
gouden sleutel... die zachtjes leek te gloeien.
Naast haar stond Matheo, groter en rustig, met zijn groene
hoodie. Zijn ogen keken aandachtig naar het dorp.
En aan de andere kant stond Tommy, de kleinste, met zijn
blonde haar en blauwe hoodie. Hij slikte even.
“Waarom is alles zo... stil?” fluisterde hij.
Op dat moment ritselde het in het gras.
Hun dierenvrienden kwamen tevoorschijn: de vos, het
konijn, de kikker, de egel en hoog op een tak zat de wijze
uil.
De uil spreidde zijn vleugels en keek hen aan.
“De kleuren zijn niet verdwenen,” zei hij zacht.
“Ze zijn verstopt.”
Amelie kneep haar hand rond de sleutel.
“Maar waar dan?” vroeg ze.

De
Zilveren
Maan

Welkom
in
Grijsdorp
♥

De vos keek naar de verre heuvels. De kikker sprong een stukje vooruit. De uil wees met zijn vleugel naar de horizon. “Verspreid over de wereld,” zei hij. “Zeven kleuren... zeven krachten.”

Amelie keek naar haar vrienden. In haar ogen begon iets te glanzen. “Dan gaan we ze terughalen.”

Tommy keek haar verbaasd aan. “Wij?”

Matheo glimlachte een beetje. “Wie anders?”

De wind streek zacht door het grijze dorp. Alsof het luisterde.

Amelie zette een stap vooruit. “Kom,” zei ze. “Ons avontuur begint nu.”

En ergens... heel diep in het dorp... flikkerde heel even een klein beetje kleur.

De drie kinderen bleven nog even staan en keken naar het dorp beneden hen.

Normaal zou je van hieruit vrolijke kleuren zien: rode daken, groene tuinen, bloemen in alle tinten...

Maar nu leek alles alsof iemand het had uitgeveegd.

“Het voelt... leeg,” zei Tommy zacht.

Amelie knikte. Ze voelde het ook. Niet alleen in het dorp... maar ook een beetje in haar hart.

Ze keek naar de sleutel in haar hand.

Het gouden licht pulste zacht, alsof het leefde.

“Deze sleutel... hij wil ergens naartoe,” fluisterde ze.

Matheo keek aandachtig. “Misschien wijst hij de weg.”

Op dat moment vloog de uil naar beneden en landde vlak voor hen op het pad. “De eerste kleur ligt niet ver,” zei hij.

“Maar de weg ernaartoe... vraagt iets van jullie.”

Tommy fronste. “Wat bedoel je?”

De egel rolde zich even op en weer uit.

De kikker sprong een klein stukje vooruit, alsof hij hen wilde laten volgen.

De vos keek Amelie recht aan. “Om kleur terug te brengen,” zei hij, “moeten jullie eerst begrijpen wat kleur écht betekent.”

Amelie kneep haar ogen een beetje samen. “Niet gewoon... verf?”

De uil glimlachte. “Niet zomaar verf,” zei hij.

“Kleur is gevoel. Kracht. Iets dat in je hart leeft.”

Matheo dacht even na.

“Dus... als we de kleuren willen vinden...”

“...moeten we ze eerst in onszelf vinden,” maakte Amelie de zin af.

De uil knikte langzaam.

Ze liepen een paar stappen verder richting het dorp.
Hoe dichterbij ze kwamen, hoe stiller het werd.
De huizen stonden er verlaten bij.
Ramen waren dof. De deuren kraakten zacht in de wind.
Een oude vrouw zat op een bankje. Ze keek voor zich uit,
zonder iets te zien.

Tommy liep voorzichtig naar haar toe. “Mevrouw?” vroeg hij.

Ze draaide haar hoofd langzaam. “Ja, jongen?”

“Waarom is alles grijs?” vroeg Tommy.

De vrouw dacht even na. Toen haalde ze haar schouders op. “Ik... weet het niet meer,” zei ze zacht. “Vroeger was het anders, denk ik.”

“Herinnert u zich geen kleuren?” vroeg Amelie.

De vrouw kneep haar ogen dicht. “Misschien... iets warmes... iets vrolijks...”

Maar haar stem vervaagde. “Het glipt weg...”

Tommy keek naar Amelie. Zijn ogen werden groot.

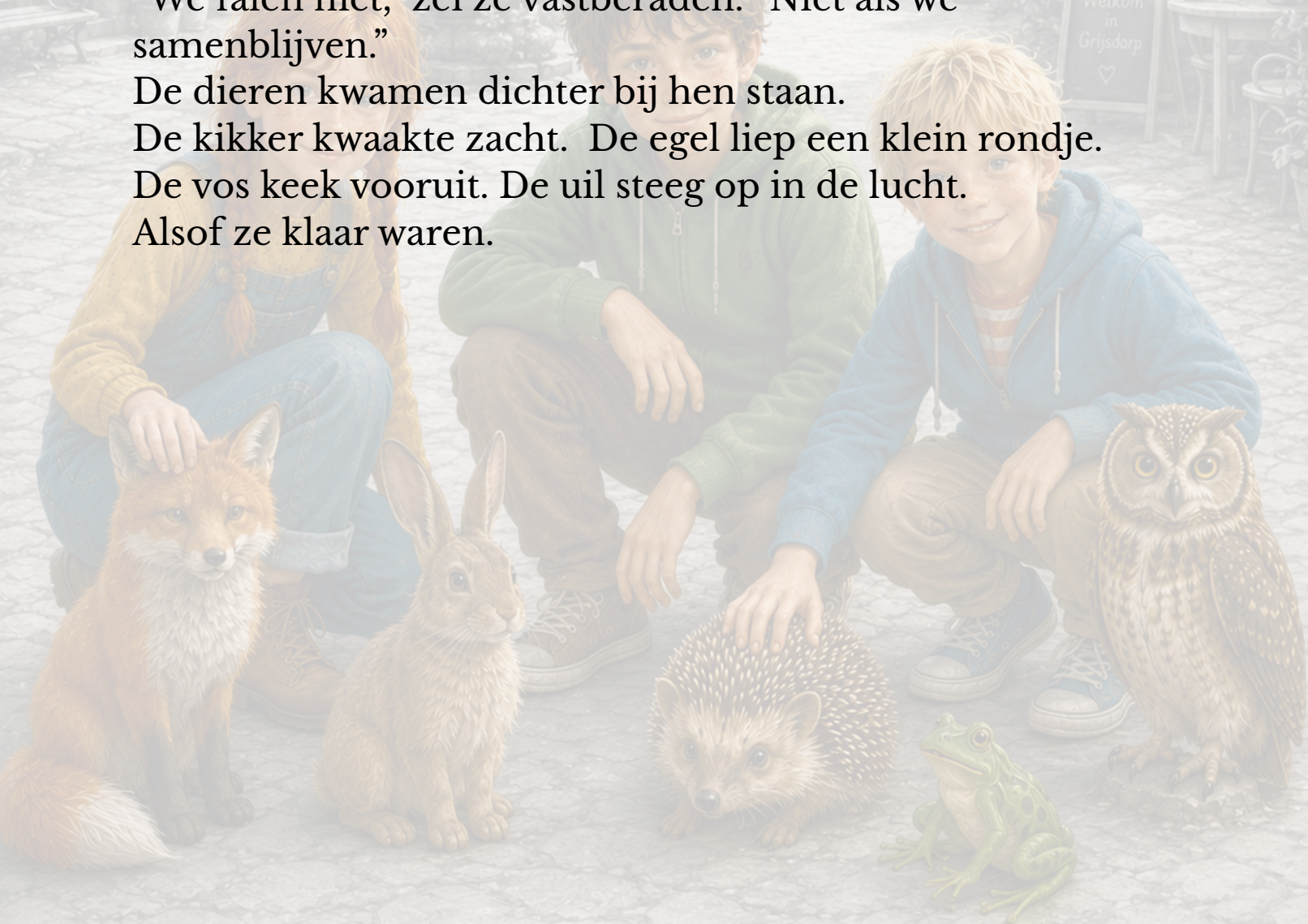
“Ze weet het echt niet meer...”

Amelie voelde haar hart sneller kloppen. Dit was erger dan ze dacht.

Plots begon de sleutel in haar hand sterker te gloeien. Een warme, gouden gloed verspreidde zich over haar vingers. “Zie je dat?” fluisterde Matheo. De sleutel draaide langzaam... en wees in één richting. Weg van het dorp. Naar de bergen in de verte. De vos ging rechtop zitten. “Daar begint het,” zei hij. De uil spreidde zijn vleugels. “De eerste kleur wacht op jullie.” Tommy slikte. “En... als we falen?” Even was het stil. Toen legde Matheo een hand op zijn schouder. “Dan proberen we opnieuw.” Amelie keek naar hen allebei. Haar ogen straalden, ondanks het grijze dorp achter haar. “We falen niet,” zei ze vastberaden. “Niet als we samenblijven.” De dieren kwamen dichterbij hen staan. De kikker kwaakte zacht. De egel liep een klein rondje. De vos keek vooruit. De uil steeg op in de lucht. Alsof ze klaar waren.

De
Zilveren
Maan

Welkom
in
Grijsdorp
♥

Amelie haalde diep adem.
Ze draaide zich nog één keer om naar het dorp.
Voor een heel klein moment... dacht ze iets te zien.
Een bloem.
Heel even... een zweem van kleur.
Maar toen was het weer weg. "Wacht op ons," fluisterde ze.
Daarna draaide ze zich om. "Kom," zei ze. "Op naar de
eerste kleur."
En zo begonnen Amelie, Matheo en Tommy, samen met
hun dierenvrienden, aan hun reis.
Een reis die niet alleen het dorp zou veranderen, maar ook
henzelf.

Hoofdstuk 2 : Het Rode Ravijn

